

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

Capvt V. Varijs S. Scripturæ locis ostenditur, pœnam talionis fuisse
indicatam, & incultatam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52346)

CAPVT V.

Varijs S. Scripturae locis ostenditur, poenam talionis fuisse indicatam, & inculcatam.

§. I.

Fouea alijs destinata, fodienti facta.

S Ed satis fabulae talionem ostenderunt, in malis inferendis, & referendis. Id ipsum etiam sacrae litterae saepius docent. Dauid enim ait: *Lacum aperuit, & effodit eum: & incidit in foueam, quam fecit: & filius eius: Qui fodit foueam, incidet in eam, & qui voluit lapidem, reuertetur ad eum.* Item: *Qui fodit foueam, incidet in eam, & qui dissipat sepem, mordebit eum.* Quin & in Ecclesiastico legimus: *Qui foueam fodit, incidet in eam, & qui statuit lapidem proximo suo, offendet in eos; & qui laqueum alijs ponit, peribit in illo.* Ac ibidem: *Qui in altum mittit lapidem, super caput eius cadet: & plaga dolosa dolosi diuidet vulnera.* His similitudinibus diuina Scriptura ostendit, dolos & insidias in eum recidere solitas, qui illas alijs fraudulenter struit. Primam similitudinem à fouea sumptam, quidam ita expo-

BUNT.

Psal. 7.
16.

Prou. 26.
27.

Eccles. 10.
8.

Eccli. 27.
29.

Ib. v. 28.

nunt, vt dicant, eum, qui alteri foueam, id est, sepulchrum aperit, vt ipsum secreto peremptum condat; Dei prouidentia, saepe ipsum in eam inferri. Quo pacto multi filij patris sui mortem optantes, tumulum, & epitaphium ei, ante tempus fecerunt; sed ipsi prius mortui, ibidem humati sunt. Alij, magis appositè, aiunt Salomonem ducere similitudinem à venatoribus, qui foueas, seu scrobes faciunt in semitis ferarum: easque vel gramine, vel stramine contegunt complanantque, vt bestias illac transeuntes deludant, incautusque incedentes & incidentes comprehendant. Quid si à bellis sumpta sit similitudo, in quibus aliquoties suffossis cuniculis hostis hostem dum captat, ipse capitur; bestijs vel flammis, per eosdem cuniculos illi obuiam missis? vt eadem via qua exitium inducere vrbi parabat, exitium recurrat ad fossorem. Idem quod *fouea*, significat in Psalmo *lacus*, hoc est, cella subterranea, carcer, sepulchrum. Ita quisquis dolos, & insidias, & foueas, quisquis calumnias, custodias, aut sepulchrum alteri parat, ipse iisdem, aut similibus fraudibus insidijsque, & malis peribit. Enimuerò, ita homo dolosus & insidiator suis ipse dolis
insidijs-

insidijsque plerumque comprehenditur, iisdemque artibus, quibus alijs nocere cogitat, sibi perniciem consciscit. Quod passim contingit ijs, qui volunt esse architecti fraudum & insidiarum; decipientes enim decipiuntur, vt Herodi cum Magis fallaciter agenti contigisse scribens Petrus Chrysológus ait: *Fremitt dolositas se deceptam, & in se fraus reuersa colliditur. Herodes stridet cadens ipse in laqueum, quem tetendit. Er infrà. In altum tendens, cadit ab alto; celum pulsans, intrat profundum; in se vadit, qui vadit in Deum.* D. Cyrillus ait: *Semper persecutoribus Ecclesia conatus ipsorum in caput reciderunt; & tangunt suammet pupillam.*

Petrus
Chrysol.
1er. 152.

D. Cyril.
lus in Za-
char. 11.
14.

§. II.

Lapis ad voluentem reuertens.

Altera similitudo est: *Qui voluit lapidem, reuertetur ad eum;* quod plerique ita exponunt, vt dicant, sicut quis ex edito loco lapidem in alterius caput deucluit, vt ex turri, vel monte, vel colle, qui ad eum redeat; ita sæpe contingit, vt illa ipsa pernicijs, quam per fraudem in alios molimur, in verticem nostrum remittatur. Hanc interpretationem non nemo putat violentam, cum fingat, lapidem contra naturam suam

Prou. 26.
27.

E

sursum

Ouid. l. 13.
Metam,

Diodor.
lib. 1.

sursum redire, ac superiora loca repetere, unde exciderat. Sed non est contra naturam vim lapidis, etiam sursum resilire illi sum; quamquam non resiliat, vsq; ad verticem montis aut turris. Sicut nec illud *Ætæ* saxum, quo *Acis* adobrutus est, reuersum est ad *Polyphemum*, qui illud coniecit in fugientem. Fateor tamen posse etiam ita intelligi: *Qui voluit lapidem, reuertetur ad eum*, non lapis ad voluentem, sed is ipse, qui eum lapidem demisit; quia vicissim & ipse è sublimi loco deuolutus in eundem lapidem incurret, & illidetur. Sic enim sæpe fit, vt is, qui è fastigio alicuius dignitatis, ad quem euectus est, inferiores & sibi subiectos percutit, aut damno aliquo afficit, pro merito suo obtineat; vt inde depulsus, aut deiectus, eadem, quæ alijs intulit, damna subire cogatur. Hac consideratione *Sesostrius* *Ægypti* rex, qui interstitium à rubro mari ad Nilum proscindere adorsus est, cum quatuor duces loco equorum, currui iunxisset, supercilium posuit. Vidit enim ex his vnum identidem ad rotas respectantem, & reuolutionum vices contemplantem; didicitque, quemadmodum in rota radij iam supra feruntur, iam ad partes inferiores deuoluuntur,

tur, ita contingere inter mortales; ut illi qui hodie eminent, aliosque despiciunt, & premunt, cras ipsi quoque subsint, despiciantur, & premantur. Mihi tamen longè planior videtur tertius sensus. Neque enim necesse est, ut quando dicitur, *Qui voluit lapidem, reuertetur ad eum*, id intelligendum sit de lapide deorsum deuoluto; quem necesse sit sursum reuerti; sed prorsus contrario modo, de lapide, qui magna vi sursum voluitur, semperque suo pondere reuertitur ad voluentem, eumque premit, & verberat. Quod Latini ipsum significant noto illo prouerbio, *saxum voluis*, quo indicant homines inexhausto atque inutili labore fatigatos. *Satis diu jam hoc saxum voluo*, ait ille apud Comicum. Quod prouerbium censet Donatus tractum à Sisyphi fabula, saxum, apud inferos sursum ac deorsum voluentis. Verè sic *qui voluit lapidem, reuertetur ad eum*.

Terent, in
Eunuch.

§. III.

*Quid lapis in altum missus, & lapis
offensionis?*

Quo intellectu etiam dicitur: *Qui in altum mittit lapidem, super caput eius cadet; & quò altiùs mittit, fortiùs cadet*. Seu autem lapidem mittat, seu sagittam, perinde est.

Eccli, 27
28.

E 2

Nam

Anthol.
l. 1. epigr.
22.

Nam & sagitta, rectis lineis emissa recidit in caput jaculantis. Exemplo est Cretensis ille, super quem confixa aquila suo ipse jaculo incidens, cum illo peremit, quod Anthologia epigrammate duplici concinne descriptum est. Ut ergo, qui vel lapidem vel sagittam in altum mittit, ita qui aliorum injuriâ petit, periclitatur. Cui æmulus est illud verbum vetus: *In cælum expulsi*, est, facis, quod in tuum ipsius caput recidat. Quæ quadrant in eos præcipuè, qui obloquuntur, aut injuriam impingunt his qui facile possint lædere. Siquidem, qui in cælum expuit, primùm videtur cælites ipse afficere contumelia: deinde fit sapius, ut sputum in ipsius faciem recidat. Nihil autem facilius est, quàm ut superior, si velit malum reddat inferiori. Ut enim melior est conditionis, qui ex loco altiore pugnat, ita semper plures habet tangendi inferiorum percutiendique occasiones, quisquis eminent. Itaque, etsi neminem lædere oportet, neminem tamen periculosiùs læditur, quàm qui potest fulminare ex alto. *Durum est contra scissum mulum calcitrare.* Ad eundem scopum tenet illud: *Qui statuit lapidem proximo suo, offendet in eo.* Sunt, qui lapidem putent dici

Eccli. 27.
29.

qual

quasi qui *ledat pedem*. Sæpe ergo euenit, vt qui lapidem ponit alteri in offendiculum, ipse sui doli oblitus in eum incurrat imprudens; immò, vt qua re alium vincere voluit, eâ vincatur.

§. IV.

Quid fuerit, aut sit lapis oneris?

Quod vt intelligas, aduerte ex D. Hieronymo, quid à Propheta Zacharia *lapis oneris* Zachar. vocetur. Vetus enim, in Iudæa, mos fuit, 12. 3.

S. Hieronymi adhuc tempore, obseruatus, vt in viculis, oppidis, & castellis rotundi lapides ponderis grauissimi ponerentur, quibus sese iuuenes exercere solitabant, dum eos pro diuersitate virium subleuarunt, alij vsque ad genua, alij ad vmbilicum, alij ad humeros & caput, nonnulli super verticem, rectis junctisq; manibus magnitudinem virium demonstrantes. Addit, etiam Græcorum morem similem fuisse. Nam se in arce Atheniensium, juxta simulachrum Mineruæ, vidisse sphæram aeneâ ponderis maximi, quam ipse pro imbecillitate corpusculi mouere vix potuerit: cùm autem quæreret, quidnam sibi illud vellet? responsum ab vrbis eius authoribus, athletarum in illa massa robur comprobari; nec priùs ad agonem

quemquam descendere, quàm ex leuatione ponderis sciatur, quis cui debeat comparari. Talis lapis in aula quoque Monacensi monstratur, quem cum poëta, *partem hanc ad exiguam* montis voces, sublatus, gestatus, projectus à fortissimo heroe Bauariæ Duce.

§. V.

Quid lapis oneris, & laqueus absconditus significet?

Qui statuit talem lapidem proximo suo in certamen, & virium certamen, offendet in eo, quia si videat, quòd tollere eum alter non possit, inueniet se ipsum imparem, ad eum tollendum. Nihil est frequentius, quàm vi alios contemnamus ob laborem, quem fugiunt, vel excusant, cùm tamen eum ipsi perferre non possimus. Quo in genere superiores sæpe peccant. Dicunt enim, & non faciunt. Alligant enim onera graua, & importabilia, & imponunt in humeros hominum: digito autem suo nolunt ea mouere: & sæpe non possunt. Itaque, si sorte mutata, eadem facere jubeantur, tunc demum in lapidem offendunt, quem ipsi alijs posuerunt; & lapis oneris ostendit illis suam imbecillitatem, qui infirmitatem aliorum agnoscere noluerunt. Tertia similitudo est. Qui laqueum

Matth. 23.

4.

Eccli. 27.

29.

alij

alijs ponit, peribit in illo: quod etiam David **Psal. 9. 16**
 voluit monere, cum diceret: *In laqueo isto,*
quem absconderunt, comprehensus est pes eorum.

S. Hieronymus legit: *in rete isto, quod ocul-*
tauerunt. Clemens Alexandrinus, ceterique **Clemens**
 Patres aiunt, doceri per comparisonem ex **Alex. l. 6.**
 artis venandi opere minus laborioso, & sum- **Strom.**
 ptuoso, scilicet per dolos retis, laquei, pedi- **cap. 1.**
 cae, quibus minus cautae deluduntur, & ca-
 piuntur animantes, neminem alteri, per
 technas & fraudes injuriam parare, quin sibi
 quoque ipsi paret. Quod ibidem pluribus **Psal. 9. 16.**
 explicatur. *Infixa sunt gentes in interitu, quem*
fecerunt, inquit, ideò exultabo in salutari tuo.

Hostes enim plerumque in laqueos se indu-
 cunt, quos tetenderunt. Idcirco igitur Dei de
 rebus humanis procuratio est agnoscenda,
 speranda, & cum exultatione laudanda, quia
 videmus peccatores alijs malum fruente, &
 illo ipso malo irretitos comprehendi, & in-
 noxios liberari. Ita enim, teste Caeterano, ut
 Deus Ammonitas ob vetera delicta deleret,
 permisit Davidi mouere bellum iniustum, ut
 ipsi in eo corruerent. Ob hanc talionem ibi-
 dem subiungitur: *Cognoscetur Dominus judi-* **Ib. v. 17.**
cia faciens: in operibus manuum suarum com-
prehensus est peccator. Rectè autem peccata

Pfal. 27.
45.

vocantur opera manuum nostrarum, quia proprie nostra sunt; vti & Idola, quæ non sunt idola, nisi prout à nobis fiunt. Itaq; propter opera manuum nostrarum, & ob dolos, quos alijs machinamur, in eadem incidimus, quæ alijs machinamur. Ex qua ipsa poena cognoscetur Dominus iudicia faciens, & iustitia Dei, per ea ipsa homines, quæ faciunt, punientis.

§. VI.

Hortorum custodia serpens.

Eccles.
10. 8.

Quarta similitudo est: *Qui dissipat sepe, mordebit eum coluber.* Damnum commune hoc est, quod homines solent hominibus inferre. 1. Vt limitem loco moueant, & terminos hortorum, pratorum, agrorum confundant, quæ omnia solent sepibus discriminari. 2. Vt equis & curribus viam aperiant, nouamque fundi domino inducant transfundi seruitutem. 3. Vt apris & ceruis pascua monstrent, cum ingenti detrimento subditorum. 4. Vt laceratis sepibus fructus possint asportare hortorum, cuius se culpæ reus in pueritia fuisse, confitetur S. Augustinus. 5. Vt inde sumant bacillos, quibus inuitantur viatores. 6. Vt è materia sepium, habeatur materia ignium. Quod Milites nôrunt, qui focos vbi extruunt, nullas sepes relinquunt.

quunt. His omnibus modis læditur is, qui hortum, pratum, agrumue circumsepfit. At quo modo lædens vicissim læditur? *Mordebit eum coluber*; qui non raro latet in herba, aut inter sepes tegitur, & velut Hesperidum. Hortum fabulosus ille draco, poma custodit. Audi S. Gregorium. *In eodem, inquit, S. Greg. monasterio (Fundenfi) quidam magna vita lib. 2. Monachus erat hortulanus. Fur vero venire Dial, c. 3. consueverat, & per sepem ascendere, & occultè olera auferre. Cumq; ille multa plantaret, qua minus inueniret, & alia pedibus conculcata, alia direpta conspiceret: totum hortum circuiens, inuenit iter, unde fur venire consueverat. Qui in eodem horto deambulans, reperit etiam serpentem, cui precipiens dixit: sequere me: atq; ad aditum furis perueniens, imperavit serpenti, dicens: In nomine Iesu Christi precipio tibi, ut aditum istum custodias, ac furem huc ingredi non permittas. Protinus serpens totum se in itinere in transversum tetendit, & ad cellam monachus redijt. Cumq; meridiano tempore cuncti fratres quiescerent, more solito, fur aduenit, ascendit sepem, & cum in hortu pedem poneret, vidit subito, quia extensus serpens clausisset viam, & tremefactus post semetipsum concidit, eiusq; pes per calceamentum insude sepis inhasit, sicq; us-*

E s

que dum

que dum hortulanus rediret, deorsum capite pependit. Consuetam horam venit hortulanus, pendentem in sepe furem reperit, serpenti autem dixit: Gratias ago Deo, implēsti, quod iussi: recede modo: qui statim abscessit. ad furem verò perueniens, ait: quid est frater? tradidit te mihi Deus, quare in labore monachorum furtum facere toties presumpsisti? qui hæc dicens, pedem illius à sepe, in qua inhaeserat soluit, eumq; sine lesione deposuit. Cui dixit: sequere me: quem sequentem duxit ad horti aditum, & olera, qua furto appetebat auferre, ei cum magnâ dulcedine præbuit, dicens: Vade, & post hæc furtum non facias: sed cum necesse habes, huc ad me ingredi, & que tu cum peccato laboras tollere, ego tibi deuotus dabo. Furto læsit hortulanum iste, & vt læderet, sepem dissipauit; lædendus vicissim, nisi Deus, ad mentem hortulani aspexisset. Etenim coluber eum momordisset, nisi bonus ille Religiosus, furtum magis, quàm furem odisset.

§. VII.

Serpentes hominum custodes.

Laërt. in vita eius. Nec nouum est, serpentes esse hortorum custodes, cum legantur & hominum fuisse defensores. Heraclides Ponticus Philosophus draconem habuit mansuefactum, eunti &

ti & quiescenti solitum adesse, & assistere velut comitem. Didymus Abbas & Anachoreta colubros & serpentes innoxios tractabat. *Ciuitas est in Achaia, nomine Patra,* Ælian. lib. 13. Variar. cap. 46. ait Ælianus. *In ea puer (Thoas) draconem paruulū emebat. magnāq; cum cura educabat, cumq; creuisset, loquebatur quasi cum intelligente, ludens ac dormiens cum ipso. Cū verò ad ingentem magnitudinem draco peruenisset, in solitudinem à Ciuibus est dimissus. Post cū puer adolescens factus reuersus à spectaculo quodam cum aliquibus aequalibus in latrones incidisset, & clamorem extulisset, ecce draco praesto est, & alios in fugam vertit, alios interimit, ipsum verò saluum conseruat.*

§. VIII.

Sepem dissipare quàm sit malum?

Nonnè hos coluber momordit, cū iu- Iob. 26.
uenem hunc, tamquam sepem dissipare, 13.
vellent? Quamuis & alius est, coluber tor-
tuosus, qui in Paradiso primos parentes mo-
mordit, de quo scriptū est: *Non est caput ne-* Eccli. 25.
quius super caput colubri, qui mordet Dei le- 22.
gem, tamquam sepem, dissipantes, nec dam-
num dumtaxat damno, sed vtiq; longè gra-
uius damnum reponit. Quanta enim cum-
que sit iniuria alteri illata, numquam tamen
tantum

tantum est malum, quantum sustinet is, qui iniuriam infert. Ille in pecunijs, in fama, in corpore aliquid patitur; at iniuriosus mor-
 detur à suæ conscientia verme, & à peccato
 Eccli. 21. 2. de quo dicitur: *Quasi à facie colubri fuge pec-*
cati. Et, si vel modica iniuria, si sepiis lace-
 ratio sine pœna non abit; quid ei fiet, qui
 Eccles. 10. 8. nomen, qui famam alterius lacerat? *Qui dis-*
sipat sepem, ait, *mordebit eum coluber.* Audi,
 quid sanctissimæ feminæ acciderit, ob sepem
 quàm parcissimè dissipatam, sepem aperuit,
 & sibi templum, per angelos aperiri soli-
 tum, clausit. Raderi verba, & venatoribus
 alijsque sepium dissipatoribus diligenter
 Matth. considerandam historiam accipe. *Kunigun-*
 Rader. in *dis, seu Cunissa nobilissimo dynasta Conrado Co-*
 Bauaria *mite Oeningensi, ad lacum Acronianum, nepote*
 Pia. pag. *Othonis Magni Imperatoris ex filia Richalita,*
 28. *oriunda Friderico II. Andecensi regulo, Arbonis*
filio, Friderici I. Comitis And. nepote B. Ra-
thonis seu Rassonis pronepti nupta, post mariti in
peregrinatione Hierosolymitana defuncti mortē,
& dotem suam, & quidquid opum possedit Chri-
sto consecrauit, modicâ sibi ad vitam tuendam
partione retentâ. Imperante namque Henrico
S. Imperatore Cœnobium nobile Canonicis, qui
D. Augustini leges sequuntur, ad D. Stephani
cultum

cultum & venerationem in agro Diesensis oppi-
di, à quo Coenobium nomen accepit, condidit,
ibidemq; vitam sanctissimè traduxit. Modicam
quippe cellam in D. Stephani ade, qua occiden-
tem spectat, paullulum à pavimento sub testudi-
ne elatam posuit, ubi sub rem diuinam condita
Deo precibus votisq; litauit. Ceterùm haud pro-
cul inde supra saltum in castro ad Villeginm
Vengauiano morabatur, unde sub nocturnas re-
ligiosorum preces unà dūtaxat ancillā comitata
descendebat ad D. Stephanitemplū, cuius valuas
per caelestes ianitores reductis vectium repagulis
sibi semper patere animaduertit, nisi quòd semel
dumtaxat clausas sensit, cū in descensu per a-
gros & campos, ut imbrium de calo cadentium
aquis iter cœno & luto impeditum facilius expe-
diret, sudem è proximā pauperis villani sepe ex-
traxit, quo corpus ne fallentibus vestigijs in cœ-
num prolaberetur, sustineret. Tum verò mirata
quid esset, quamobrē sibi preclusa adis sacra ia-
nua esset, quæ alias semper sponte patuisset, ali-
quid ab se haud dubiè offensum, quo aditum pro-
hiberet, cumq; in se altiùs descendisset, & omnes
animi latebras perscrutaretur, si quid depre-
henderet, quo numinis clementiam ab se auertis-
set, nihil tamen (tanta vinebat mulier innocen-
tia) posset reperire, quo deliquisset, tandem an-
cilla

illa, vide, inquit, domina, ne conuulso palo soluta & aperta abs te sepius aliena series tibi portam templi pracluserit. Et hoc ipsum erat, quod à sacrario, innocentem alioquin, matronam prohibebat, nam simul palus suo loco restitutus est, & apertum sepius interuallum expletum, illa ad templum & cellam suam in templo sitam, reueratis iterum diuinitus ualuarum claustris, liberum aditum inuenit.

§. IX.

Alia sacra Scriptura sententia de malis in caput authoris reuertentibus.

Quod per dictas similitudines expressum est, id etiam sine similitudine alijs sententijs passim significauit Scriptura. Et quidem

- Psal. 136. 8. à Deo esse talionē indicat Dauid: *Beatus, qui retribuet tibi retributionem tuam, quam retribuisti nobis: & Oseas: Opprobrium eius restituet ei Dominus.* Ita quasi mutuuum domino suo restituendum opprobrium reputatur.
- Psal. 9. 17. Eòdem spectat illud: *In operibus manuum suarum comprehenditur peccator, qui etsi virga Dei est, qua castigantur rei, si tamen plus facit, quàm iubetur, & fas est, etiamsi facit, quantum permittitur, tandem & ipse, tamquam virga in ignem mittitur.* Hinc legimus: *Virgâ ira sua consummabitur. Irascetur, & tam-*

& tamquam virga puniet, sed & ipse puniens punietur. Quia *conuertetur dolor eius in caput eius, & in verticem ipsius iniquitas eius descendet.* Quod etiam Abdias minitans ait: *Retributionem tuam conuertet in caput tuum.* Quibus in locis etsi consueta phrasi sacrae linguae ingens supplicij genus exprimatur, cum dicitur, poenam in alicuius caput conuerti, eò quòd caput præcipuum sit in corpore; tamen etiam innuitur, mala in authorem, atque in principium suum reuerti, vt cum Propertius quoque dicit:

Fluminaq; ad caput incipient reuocare liquores. Propert. lib 2. eleg. 15.

Quo pacto exploratores ad Rahab aiunt: *Qui ostium domus sua egressus fuerit, sanguis ipsius erit in caput eius, & nos erimus alieni.* Cunctorum autem sanguis, qui tecum in domo fuerint, redundabit in caput nostrum, si eos aliquis tetigerit. Hoc pactum pepigerunt Hebraei duo, cum hospite sua. Duo autem falsi testes, apud Danielelem, dicuntur *mentiti in caput suum*, mendacio scilicet in caput eorum redituro. Atque hæc de talione in genere dicuntur. Particulatim proximus vel iudicio, vel verbo, vel facto violatur; quo ordine & nos talionem prosequemur, vt constet.

Psal. 72.

17.

Abdias

v. 15.

Propert.

lib 2.

eleg. 15.

Iosue. 22.

19.

Dan. 13.

55.59.

- Pfal.* 18. constet, *judicia Domini esse vera, justificate*
 10. *semetipsa, & aliquando ita claram ac mani-*
festam Dei paria reponentis poenam, ut est
Pfal. 36.6. *lumen meridiesque. In hoc triplici læsionis*
genere, quicumque ius alterius violat, sibi
dictum putet, quod senior Tobias filio suo
Tob. 4. *paternè inculcauit: Quod ab alio oderis tibi*
 16. *fieri, ne tu alteri facias.*

C A P V T VI.

Iudicium temerarium talione punitum,
& puniendum.

§. I.

Malè iudicatus Deus benè iudicat malè
iudicantes.

- S. Thom.* 1. *contr.* *Vemadmodum non sine sacrilega*
Gent. c. *blasphemia, ita neque sine stulta-*
.95. Irenæ. *infania hæretici Luciferiani Deum*
lib. 4 *accusauerunt, quòd eiecerit de cælo Luci-*
c. 47 & 48. *ferum, pessimi spiritûs mali patroni: Mar-*
Thalmud *cionistæ autè, quòd indurauerit Pharaonem*
ord. 1. *& in mari rubro submerserit exercitum Æ-*
Dist. 5 & *gyptiorum: Thalmudistę denique, qui dicere*
S. Thom. *audent, Deum sæpe flere: quòd euerterit*
1. cont. *templum, Iudæosque disperserit. Quasi verò*
Gent. *summus Iudex malè iudicauerit, quando il-*
cap. 6. *lum de*